

עמ"ת 53640-07-25 - אחמד ג'ואמיס נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 53640-07-25

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף

העורר: אחמד ג'ואמיס
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת
מיום 20.7.2025 במ"ת 7365-07-25 שניתנה
על ידי כבוד השופט ערפאת טאהא
כ"ז בתמוז התשפ"ה (23.7.2025)
עו"ד
עו"ד אדר ארז

תאריך הישיבה:
בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ערפאת טאהא) במ"ת 7365-07-25 מיום 20.7.2025, לפיה העורר ישהה במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והשתלשלות העניינים

1. ביום 3.7.2025 הוגש נגד העורר כתב אישום, בד בבד עם הגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן, בהתאמה: בקשת המעצר ו-חוק המעצרים). לפי המפורט בכתב האישום, ביום 11.6.2025, בשעה 11:20 או בסמוך לכך, החזיק העורר בקומה הראשונה מתוך שלוש בבית הוריו שבו הוא מתגורר (להלן: הבית), בתוך חדר ארונות נעול, צידנית ובתוכה סמים מסוכנים מסוג METHAMPHETAMINE, במשקל כולל של 1,112.61 גרם נטו; כ-198 טבליות של סם מסוכן מסוג METHAMPHETAMINE; 100.13 גרם נטו של סם מסוכן מסוג קוקאין; כ-275 טבליות של סם מסוכן מסוג LSD; וכ-93.72 גרם נטו של סמים

מסוכנים שהכילו MDMA ו-KETAMINE (להלן: הסמים ו- צידנית הסמים, בהתאמה). בנוסף לאלה, החזיק העורר בשלושה משקלים דיגיטליים. לפיכך, יוחסה לעורר עבירת החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973.

2. במסגרת בקשת המעצר ודיון בעניינה מיום 13.7.2025 (להלן: הדיון), עמדה המשיבה על עילות המעצר הקיימות בעניינו של העורר: חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים; וכן יסוד סביר לחשש ששחרורו יביא לשיבוש הליכי משפט ולבריחה מהליכי שפיטה. עוד הוצגו ראיות לכאורה, לטענת המשיבה, לביצוע העבירה המיוחסת לעורר, ובכללן:

(1) צילומי מצלמות אבטחה, המתעדים את העורר נושא מספר ימים לפני מועד התפיסה צידנית הנחזית כצידנית הסמים, מרכב פרטי הרשום על שמו לעבר משאית אשר משמשת אותו לענייני עבודה (להלן: הסרטונים).

(2) הימצאותם של הסמים בצידנית הסמים שנמצאה בחדר ארונות נעול, הנמצא בקומה הראשונה בבית, הנתפסת במשפחה כשייכת לעורר, ושבה הוא עתיד להתגורר.

(3) הודעת אחיו של העורר בחקירותיו, ולפיה העורר הוא מי שאחראי לעובדים המגיעים לשפץ את הקומה בה נמצאו הסמים; המפתח לחדר הנעול שבו נמצאו הסמים היה בחדר העורר; לא ניתן להיכנס למקום שבו הסמים נמצאו ללא מפתח; וצידנית הסמים שייכת לעורר.

(4) התנהלות העורר לאחר שהסמים נתפסו, ובפרט בריחתו למשך 8 ימים, שבסופם הסגר את עצמו, שעה שמכשיר הפלאפון שלו אינו בידיו, וללא הסבר לגבי מקום הימצאו; וכן היעדר שיתוף פעולה במסגרת החקירה המשטרתית.

כמו כן, המשיבה עמדה על עילות המעצר הקיימות בעניינו של העורר: חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים, וכן יסוד סביר לחשש ששחרורו יביא לשיבוש הליכי משפט ולבריחה מהליכי שפיטה.

3. במסגרת הדיון בבקשת המעצר מיום 13.7.2025, התייחס בא כוח העורר לטענות שעלו בבקשת המעצר וכפר בקיומן של ראיות לכאורה. לשיטתו, לא ניתן לקשור בין הסמים שנמצאו לבין מרשו, בין השאר, משהקומה שבה נמצאו הסמים פתוחה ונגישה לרבים; משהמפתח לחדר שבו נמצאו הסמים הוחזק לטענתו בחדרם של הוריו; משהצידנית המופיעה בסרטונים שונה מצידנית הסמים; ומשלא נמצאו שרידי DNA על צידנית הסמים.

4. ביום 20.7.2025 ניתנה החלטת בית המשפט קמא, בה הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. לאחר שסקר את הראיות שהציגה המשיבה, ועמד על המחלוקת בדבר הצידנית שנצפתה בסרטונים, קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לצורך מעצרו כאמור. בתוך כך, התייחס בית המשפט קמא לכך שהקומה שבה נמצאו הסמים שייכת בפועל לעורר; לעדות אחיו של העורר ולפיה צידנית הסמים שייכת לעורר; לדמיון הרב הקיים בין צידנית הסמים לבין הצידנית שנקלטה בסרטונים, שדי בו כדי להוסיף משקל ראייתי בשלב הנוכחי, ולכך שטענות העורר לעניין השוני בין הצידניות, מקומן בהליך; וכן להתנהלות העורר לאחר שהסמים נתפסו, ובכלל זה, בריחתו של העורר למשך 8 ימים, כאשר גם לאחריהם הגיע ללא מכשיר הטלפון שלו, ולא שיתף פעולה עם חוקריו. אשר לאפשרות שחרור העורר לחלופה, קבע בית המשפט קמא כי בהינתן שהעורר נאשם בעבירת סמים חמורה, אשר הכלל לגביה הוא מעצר מאחורי סורג ובריח; בהתחשב בסוגי הסמים על גווניהם; ולאור הכמות הרבה שלהם - אין לשחררו לחלופה.

מכאן הערר שלפניי.

5. בערר ובדין מיום 23.7.2025, טען העורר, בעיקרם של דברים, נגד הקביעה כי קיימות ראיות לכאורה המצדיקות להורות על מעצרו עד תום ההליכים. תחילה, חזר העורר על טענתו לפיה הצידנית שצולמה בסרטונים שונה מצידנית הסמים שנתפסה על ידי השוטרים. עוד נטען, כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא ייחס משקל לכך שהבית המדובר הוא בית אביו; לכך שהקומה שבה נמצאו הסמים הייתה פתוחה ונגישה; ולכך שהמפתח של החדר הנעול שבו נמצאו הסמים, לא נמצא בחזקתו. עוד טען העורר כי גם אם ייוותרו על כנן קביעותיו של בית המשפט קמא באשר לקיומן של ראיות לכאורה, יש לבחון חלופת מעצר, בשים לב לכך שמדובר בעורר צעיר ללא עבר פלילי. לעומתו, חזרה המשיבה על עמדתה, לפיה די בראיות שנאספו כדי לבסס עילה למעצרו עד תום ההליכים, ומשכך, אין להתערב בהחלטה קמא.

דין והכרעה

6. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בערר, בכתב ובעל-פה, ומשעיינתי בחומר הראיות שהונח לפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות. אפרט מדוע.

7. כידוע, מעצר עד תום ההליכים מותנה, בין היתר, בקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של נאשם בעבירה המיוחסת לו (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים). בהקשר זה, יש לבחון האם חומרי החקירה שבידי התביעה מגלמים פוטנציאל ראייתי להרשעה. כלומר, האם בהמשך הדרך, יהיה בראיות שבידי התביעה כדי לשכנע את בית המשפט מעבר לכל ספק סביר באשמתו של הנאשם (בש"פ 8174/23).

תורכ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.12.2023); עמ"ז 24736-08-24 אהמד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (23.8.2024); עמ"ת 61354-11-24 הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (25.12.2024)). מטבע הדברים, ראיות לכאורה הן ראיות גולמיות בלבד, וניתן יהיה להרשיע על בסיסן רק לאחר שיבחנו ויעובדו במסגרת ההליך העיקרי. כנגזר מכך, אין לדרוש בשלב זה כי הראיות יצביעו על אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ודי בכך שקיים סיכוי סביר כי הדבר יוכח לפי אמת מידה זו בהמשך (ראו, מיני רבים: בש"פ 4543/23 בוסטאמי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.7.2023); עמ"ת 62169-04-25 פלוני נ' מדינת ישראל (18.5.2025)).

8. כאמור, טענתו העיקרית של העורר היא כי אין בידי התביעה ראיות לכאורה הקושרות אותו לסמים שנמצאו. זאת, בעיקר, בגין השוני הקיים לטענתו בין צידנית הסמים לבין הצידנית הנראית בסרטונים, ומפני שהעורר הוא אחד מיני רבים בעלי נגישות לקומה שבה נמצאו הסמים. דין הטענה להידחות.

9. תחילה נפנה מבטנו למיקום שבו נמצאו הסמים. העורר גר בבית המורכב משלוש קומות. בקומה השלישית גר אחיו של העורר עם אשתו וילדיו, בקומה השנייה גרים העורר, הוריו ואחותו, ובקומה הראשונה - הקומה שבה נמצאו הסמים - עתיד לגור העורר יחד עם ארוסתו. אחת מטענות העורר ביחס לכך, היא כי בקומה זו התבצעו שיפוצים, כך שמציאת הסמים שם אינה מנביעה בהכרח את המסקנה כי העורר הוא מי שהחזיק בהם. מחומרי החקירה עולה לכאורה כי מי ששלט בקומה הראשונה על תכולתה הוא העורר. כך למשל, אחיו של העורר העיד בחקירתו מיום 23.6.2025, כי העורר אחראי על העובדים המשפצים את הקומה; (חקירת אחיו של העורר מיום 23.6.2025, בעמ' 1, ש' 3-6 (להלן: חקירת האח השנייה)); חקירת אחיו של העורר מיום 11.6.2025, בעמ' 1, ש' 10 (להלן: חקירת האח הראשונה)), כי המפתח לחדר הנעול שבו נמצאו הסמים, היה בחדרו של העורר (חקירת האח הראשונה, בעמ' 2, בש' 30-32), וכי לא ניתן להיכנס לדירת העורר ללא מפתח, כאשר העורר הוא מי שהציב בה את הדלת (חקירת האח הראשונה, בעמ' 2, ש' 12, ובעמ' 3 ש' 52). גם חקירת אביו של העורר מחזקת מסקנה זו, משהלה אמר שייתכן ומי שנעל את החדר שבו נמצאו הסמים, הוא העורר, ושייתכן והמפתחות היו אצלו (חקירת האב מיום 20.6.2025, בעמ' 2, ש' 29-33).

10. גם טענתו של העורר באשר לשוני בין צידנית הסמים לצידנית המצולמת בסרטונים, אינה מכרסמת בראיות התביעה. מוכן אני להניח, מבלי לטעת מסמרות בשאלה שצריכה להתברר במסגרת ההליך העיקרי, כי הסרטונים כשלעצמם אינם תורמים באופן ממשי ליצירת זיקה בין העורר לבין צידנית הסמים (וזאת בהעדר חוות דעת המבססת זרות בין הצידניות, והתרשמותי כי קשה לקבוע ממצא בעניין זה על בסיס התבוננות בלתי מקצועית בסרטונים). גם אם כך, עדיין קיימות ראיות לכאורה ברמה מספיקה לביסוס קשר זה. המרכזיות שבראיות אלה מעידות על כך שצידנית הסמים נתפסה במקום שבשליטת הנאשם, כמפורט בפסקה 9 לעיל. לכך יש להוסיף, ולעניין זה פוטנציאל ראיתי נכבד, את הודעת אחיו בחקירתו הראשונה ולפיה "זו הצידנית לאחמד בקומה שהוא עושה בה את השיפוץ" (חקירת האח

הראשונה, בעמ' 3, ש' 56); וכן את העובדה שהעורר לא הציג כל הסבר באשר לטיב הצידנית שצולמה, גם לאחר שהסרטונים הוצגו לו.

11. לכל אלו יש להוסיף את התנהלותו של העורר לאחר שנמצאו הסמים, ושגם בה יש כדי לחזק את הראיות לכאורה לאשמתו של העורר. כמפורט לעיל, לאחר שהסמים נתפסו, העורר נמצא בבריחה למשך 8 ימים, כאשר גם כשהסגיר עצמו, עשה זאת ללא מכשיר הפלאפון שלו, ומבלי לספק הסבר לגבי מיקומו. כמו כן, העורר שתק בחקירותיו ולא שיתף פעולה כלל. כידוע, התנהלות מעין זו יש בה כדי לחזק ראיות לצורך הרשעה של נאשם, ומקל וחומר בהכרעה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 26 (22.5.2014); בש"פ 6293/18 סרחאן נ' מדינת ישראל (3.10.2018)). כך, שגם התנהלות זו מחזקת את המסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בעבירה המיוחסת לו. בכל אלה די כדי לבסס ראיות לכאורה, ברמה הנדרשת בשלב זה, לכך שצידנית הסמים שייכת לעורר, וכי הסמים שנמצאו בה היו בחזקתו.

12. אם כן, נותרנו עם טענתו של העורר בדבר בחינתה של חלופת מעצר בעניינו של העורר. כידוע, בעבירות סמים מהסוג שנתפסו ברשות העורר, הכלל הוא מעצר מאחורי סורג ובריח, והחריג הוא שחרור לחלופת מעצר (בש"פ 2773/17 מזנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.4.2017); עמ"ת 54032-07-25 אלעמור נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.7.2025)). מגוון וכמות הסמים הקשים שנתפסו, הימלטות העותר לאחר התפיסה, כמו גם שתיקתו בחקירתו, מקשים עד מאד לקבל טענה כי ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר, ומגבשים גם חשש להימלטות. במצב דברים זה, ובהינתן שהטענה היחידה העומדת לזכות העורר היא היותו צעיר נעדר עבר פלילי המכחיש את מעורבותו (מבלי לספק כל הסבר לראיות נגדו) - אין הצדקה מבוררת להתערב במסקנתו של בית המשפט קמא לפיה זהו מקרה בו ניתן להורות על מעצר עד תום ההליכים גם מבלי להיזקק לתסקיר שירות המבחן.

13. אשר על כן, הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ט' באב התשפ"ה (3.8.2025).

עופר גרוסקופף
שופט

עמוד 5

